

PÁL LEVELE A FILIPPI EKHEZ

2.FEJEZET

Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület,

akkor tegyétek teljessé örömeimet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek.

Pál erőteljes kérése a hívekhez. Mert van vigasztalás Krisztusban, hisz milyen nagy a megnyugvásunk benne, mennyire meg tud vigasztalni minket a szeretetével, főleg a halálesetek idején.

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartjátok egymást magatoknál;

Ha nagyok akartok lenni Isten királyságában, akkor tanuljatok meg szolgálni.

Érdekes, hogy milyen gyakran felejtik el ezeket a szavakat még az egyházban is. Amikor én elváltam a régi felekezetemtől a fő ok az volt, hogy kihírdették a pásztoroknak, hogy a verseny testi motiváció, de be kell ismerjünk, hogy azok az emberek, akiknek szolgálunk többségében testiek, és ezért testi motivációt kell alkalmaznunk.

A verseny igazából küszködés volt, mert versenyre kellett hívjunk egy másik gyülekezetet, hogy kinek van több templomlátogatója. Aztán a vesztes gyülekezet meg kellett hívja a győztest egy vacsorára, a győztest pedig külön megjutalmazták ezért. Értelmetlen dicsőségért küszködtünk.

Hányszor és hányszor áll ugyanez a fajta motiváció a dolgok mögött a gyülekezetben. Versenyek, küszködések, múló dicsőségek, nevek gravírozása az ablakokra, az adományozók nevének kifüggesztése, hogy mindenki lássa. Semmit se tegyetek hiú dicsőségvágyból, mert ez nem a megfelelő motiváció Isten szolgálatára.

és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.

Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:

Istenem segíts nekünk, mert most érünk a szentek szentjébe, a dolgok lényegéhez, a kereszténység értelméhez. Hogyan viszonyulok magamhoz és másokhoz? Legyen bennünk Jézus Krisztus gondolkodása.

„Azt mondtam neki, hogy az Urat akarom szolgálni, és tudod mire akart rávenni? Adott nekem egy seprűt, hogy takarítsam ki az udvart. Pedig még a saját udvaromat is mások takarítják. Nem tudja, hogy ki vagyok és mennyit adakoztam a templom javára?”

Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel,

Nem kellett zsákmányként megszerezze az Istennel való egyenlőséget, mert az volt, egyenlő volt vele:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Itt Jézus maga az Ige, aki kezdetben Istennél volt.

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Láthatjuk a lépéseket, amint megüresítette magát kezdve attól, hogy Istennel egyenlő volt, de szolgaként jött el, megalázva magát egészen a keresztségig, amelyre felfeszítették a dühös tömegek, miközben megvetették és elutasították Őt. A legmagasabb magasságtól jutott el egészen a legmélyebb mélységekig. Milyen hatalmas ugrás volt ez, amelyet Jézus értünk hajlandó volt megtenni – ilyen gondolkodásunk kell nekünk is legyen.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Dicsőségről dicsőségre jutott, de közben ott volt a keresztség, ahol megüresítette magát. Legyen hát bennetek is Jézus Krisztus gondolkodása, legyetek készek arra, hogy félretegyétek azt, akik vagytok, hogy mások számára szolgálókká váljatok. Ne becsüljétek magatokat magasabbra annál, mint kellene, hanem értékeljétek kiváltságnak azt, hogy Jézus Krisztus szolgálói lehettek.

„Alázzátok meg magatokat Isten előtt és Ő majd felemel titeket.” Krisztus a példánk, aki előtt egy napon minden térd meg fog hajolni és minden nyelv fogja vallani, hogy Ő az Úr. Lehet, hogy te most még nem akarod ezt vallani, mert azt mondod, hogy te magad vagy az életed ura, de egy napon azt kell valljad, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Azok, akik olyan megvetően beszélnek most róla, akik még mindig csúfolják az Ő nevét, és még mindig káromolják azt, egy napon ők is megtörve térdelnek majd és azt fogják vallani, hogy Jézus Krisztus az Úr az Atya dicsőségére. A probléma csak az, hogy azon a napon a vallástételük már nem jelent nekik szabadulást, hanem saját maguk ítéletét fogja jelenteni: „igen, Ő az Úr és én tévedtem, mert elutasítottam Őt, és nem fogadtam el az életem urának.”

Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket,

Sajnos sokan megállnak itt és egy hatalmas biztatást kapunk itt arra, hogy munkálkodjunk a saját szabadulásunkon. De ahelyett, hogy a szabadulás kimulkálását magyaráznák ezzel kapcsolatban, gyakran azt mondják, hogy munkálkodjatok a szabadulásokért, aminek következtében aztán egy csomó vallásos munkát varrnak a nyakadba azért, hogy megmenekülhessél.

Azok akik azt az evangéliumot hangsúlyozzák, amelyért meg lehet dolgozni, nem igazán beszélnek evangéliumról, mert az, hogy a szabadulásomért dolgoznom kell nem lehet jóhír, csak rossz. A következő vers adja a dolog lényegét:

mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.

Itt van a dolog lényege! Isten azt mondta Jeremiásnak, amikor Izrael teljesen elbukott a törvény betartásában, hogy eljön majd egy nap, amikor már nem kőtáblákra fogom írni a törvényt, hanem a szívükbe.

Hogyan nyilvánítja ki Isten az akaratát számomra? Azoknak a vágyaknak a segítségével, amelyeket Ő helyez a szívembe, de nem azokkal a vágyakkal, amelyek tőlem származnak.

Isten a szívemre helyezi, hogy tegyek valamit, vágyat ad arra a munkára, vagy arra, hogy menjek valahová. Belém helyezi az akarást, és utána kidolgozza bennem a képességet az Ő tetszésének kivitelezésére.

Évekkel ezelőtt egy beszédet kellett mondjak egy közeli városban, és úgy döntöttem, hogy egy nappal hamarabb utazom oda és a nagynénémmel töltöm az előző estét, aki közelben lakott.

Elindultam hát hozzá, de nem a szokásos rövid úton mentem, hanem lementem a tengerparti útra, mert az olyan szép volt, és szerettem bámulni az Óceánt, a szörfözőket. De eltévedtem, és egy számomra ismeretlen úton értem le az óceánparti útra, és amint réátértem arra, látom, hogy egy fiatal autóstoppos pár áll az út mentén és integet. Általában nem szoktam megállni neki, de most valamiért megálltam, felvettem őket, és elkezdtem beszélni nekik Jézus Krisztusról.

Mire a nagynéném városába értem, félreálltunk az út szélére és ők a szívükbe fogadták az Urat. Elvittem őket és megmutattam nekik a templomot ahol másnap beszélnem kellett, és mondta, hogy ha másnap eljönnek oda, akkor szívesen beszélgetek velük. A srác egy farmer volt és éppen munkát keresett Los Angelesben, és mondtam neki, hogy nincsenek farmok Los Angelesben. Aztán elköszöntünk, elmentem a nagynénémhez, és másnap este, amikor Jézus befogadására szólítottam a templom látogatóit, ismét találkoztam velük, mert nyilvánosság előtt is el akarták fogadni Jézus Krisztust.

Az az ember, aki a gyülekezetben szolgált és együtt imádkozott velük, éppen a közeli nagy farmnak az egyik vezetője volt, és éppen szüksége volt egy új munkásra. Utána odajöttek hozzám, és mondták, hogy milyen nagyszerű, hogy pont azzal az emberrel imádkoztunk, aki munkát is tudott adni számunkra. Ekkor visszagondoltam az előtte való napra, amikor egyszer csak valami arra indított, hogy ne a szokásos úton jöjjenek ide, hanem a tengerparti úton, akkor jöttem rá, hogy ez „Ő volt, aki az akaratot a szívembe helyezi”. Mindent az Úr intézett, mert tudta, hogy ez a Montana-i pár nagy szükségben van, várják, hogy valaki megossza velük az evangéliumot. *Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést.*

Gyakran vezet minket Isten egy hirtelen ihlet, egy gondolaton keresztül, Ő kezdeményezi a vágyakat, az akaratot, és aztán kimunkálja azokat a végrehajtás módjait is.

A végeredmény pedig az, hogy az én vágyam az Ő végya lesz, mert a szívembe ülteti azt, és így lesz az az életem vágya, ezért tudom majd azt mondani Jézussal együtt, hogy „gyönyörködöm abban, hogy a Te akarodat végezzem, Uram.” Hogyan? Úgy, hogy Ő beleültette a szívembe.

Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent

Be kell valljam, hogy nem mindig tudok ennek a mondatnak megfelelni. Vannak olyan feladatok, amelyek végzésének közben bizony vonakodni szoktam, de Isten munkálkodik a szívemben ezzel kapcsolatban, mert amikor vonakodva csinálom a dolgokat általában ezt szokta mondani nekem: „Miért csinálod?” „Hát érted teszem ezt, Uram.” „Akkor hagyd abba a morgolódást. Vagy ne csináld meg.” Isten nem akar vonakodással teli szolgálatot senkitől.

hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.

Pál arra figyelmezteti őket, hogy miként szolgálják az Urat, amelynek a következménye az öröm, amely Pál szívét melengeti, mert ezzel megérti, hogy a számukra nyújtott szolgálata hatékony volt, mert Krisztus hozzáállását és gondolkodását adta át nekik.

Amikor láthatjuk Isten Igéjének hatását az emberek életében és szívében, akkor hatalmas az örömünk emiatt.

Sőt ha itáláldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal;

Azért örülök – mondja Pál -, amit Isten bennetek végzett, boldogan halok meg, mert tudom, hogy Isten dolgozott bennetek az én szolgálatomon keresztül.

de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt.

Ha megfosztanak az életemtől, akkor ti is örüljétek.

Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek.

Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel;

Ez egy nagyon érdekes kijelentés: Pál azt mondja, hogy küldjék Timóteust hozzá, mert ő ugyanolyan nyílt szívvel gondoskodik róluk, mint Pál, és senki sincs hozzá hasonló. Nagyon nehéz olyant találni, aki hasonló szívvel érez, mint Pál apostol, aki olyan teljes odaadással vetné magát a dolgokba, és olyan keveset gondolna a saját szükségleteire, miközben mások szükségleteit akarja kielégíteni szüntelenül.

mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézusával.

Milyen szomorú rávilágítás a többi Pált segítő pásztor hozzáállására. Legtöbben elsősorban csak magával törődik, nincs bennük Krisztus gondolkodása, mert Ő megüresítette önmagát.

De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért.

Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim.

De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek.

Szükségesnek tartottam azonban, hogy visszaküldjem hozzátok Epafroditosz testvéremet, munkatársamat és bajtársamat, akit ti küldtetek, hogy szükségemben szolgálatomra legyen,

mivel vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalanodott, mert meghallottátok, hogy megbetegedett.

Meg is betegedett halálosan, de az Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következék.

Epafroditosz majdnem belehalt a betegségébe, és nyugtalan volt, hogy a többiek megtudják ezt, és aggódni fognak miatta.

Pálnak hatalmas gyógyító szolgálata volt, de érdekes, hogy itt Epafroditosz halálos betegségéről beszél. Miért nem gyógyít meg mindenkit Isten? Miért van az, hogy egyeseket meggyógyít és másokat pedig

nem? A választ sohasem fogjuk megtudni. Óvakodjatok azoktól, akik mindenre tudnak válaszolni a gyógyításokkal, Isten munkájával kapcsolatban.

Isten azt mondja: *a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim.* Nem tudjuk mindezt, ezért nagyon helytelen, hogy a betegekre még büntudatot is akasszunk, mert nincs arra szükségük, hogy azt mondd nekik, hogy „Testvér, biztos valam bűn van az életedben, és ezért vagy olyan beteg, mert ha hinnél, akkor Isten meg tudna gyógyítani. Ne mondd, hogy rosszul érzed magad, hanem mondd azt, hogy jól vagy.” Ez nem működik.

Isten gyógyít, és ezt teljes szívemből hiszem, mert már engem is többször meggyógyított, tehát tudom, hogy így van. De el kell ismerjem, hogy Isten nem gyógyít meg mindenkit, és a miértre nem tudom a választ. Börtöntölteléseket láttam meggyógyítva, és ismertem olyan istenfélő embereket, akik belehaltak a betegségeikbe. Semmi köze a gyógyításnak az ember igaz voltához, hitéhez, mert a gyógyítás Isten szuverén joga, ezért nagyot tévednek azok, akik a beteg embereket hibáztatják a betegségükért.

Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljete, és hogy én is kevésbé szomorkodjam. Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, mert Krisztus üggyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam.

Jézus Krisztus dicsősége legyen veletek.